

και εις ἐμέ ;» Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν πατέρα σας ἢ ἡ μήτηρ μου πρέπει νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν συναίνεσιν, ἢς ἔχομεν ἀνάγκη, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπειγομαι νὰ ἔχω ;...

« Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς ἀμφιβάλλω ἂν ὄσα μοι ἐπανελάβε προὐλίγου ὁ Γουσταῦος εἰσιν ἀληθῆ. Φοβοῦμαι τότε μὴ ψυχρά τις πραγματικότης ἐλθοῦσα μοι εἴπῃ : « Ὀνειρεύθητε, ἡ Ἀντωνίνα δέν σας ἀγαπᾷ, οὐτε κἄν σας συλλογίζεται! » Ἄ! ἐὰν συνέβαινε τοῦτο, ἡ βραχειά μου ζωὴ θὰ ἦτο πολὺ μακρὰ... »

— Λοιπὸν ! εἶπεν ἡ Νισσέττα εἰσερχομένη, ἀκόμη γράφετε ;

— Ἐχω τόσα νὰ εἶπω ! . . ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος.

— Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν τέλος ; ἠρώτησεν ἡ ῥάπτρια.

— Ναί, Νισσέττα μου, ἐτελείωσα.

— Δέν θὰ εἶπω τίποτε εἰς τὴν δεσποινίδα Δεβῶ ;

— Τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τῆ ἐγχειρίσῃτε τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν.

Ὁ Ἐδμόνδος, ταῦτα λέγων, ἐδίπλωσε καὶ ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν.

— Θὰ σας ἐπανεῦρω ἐδῶ ; εἶπεν ἡ Νισσέττα, λαμβάνουσα αὐτήν.

— Ναί, σᾶς ἀναμένω μετὰ τοῦ Γουσταίου.

Ἡ Νισσέττα, χαιρετίσασα τοὺς δύο φίλους, ἐξῆλθεν.

Εὔρε τὴν Ἀντωνίαν ὄλωσ συγκεινημένην ἀκόμη, ἐνεκα τῶν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Γουσταίου συμβάντων.

Μάτην ἡ κυρία Ἀγγελικὴ τὴν εἶχεν ἐρωτήσῃ ἡ Ἀντωνίνα οὐδὲν ἠθέλησε ἀποκριθῆ, ἡ δὲ ἀγαθὴ γυνὴ ἠναγκάσθη ὡς ἐκ τούτου νὰ ποικιμηθῇ ἐπὶ τοῦ Φρουρίου τοῦ Κενιλουόρθ.

— Πιστεύω ὅτι ἐπραξά εἴ, τι ὄφειλον νὰ πράξω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ νεανίς. Αἰσθάνομαι καλῶς ὅτι ἡμέραν τινα θὰ ἠγάπων τὸν Ἐδμόνδον, ἐὰν δέν τον ἀγαπῶ ἀπὸ τοῦδε ἄλλὰ τί θὰ εἶπῃ ὁ πατήρ μου ;

Ἡ Ἀντωνίνα ταῦτα διελογίζετο, ὅτε ἡ Νισσέττα εἰσῆλθεν.

Ἡ κυρία Ἀγγελικὴ ἀνετινάχθη ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς, ἀκούσασα τὴν ῥάπτριαν εἰσερχομένην.

— Ἐρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Δεπερέ ; ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις τῆς Ἀντωνίνης.

— Ναί, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ἡ Νισσέττα.

— Ποῶς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Δεπερέ ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἀγγελικὴ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶναι ὁ σύζυγός μου, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινίς Δεβῶ.

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ! ἀνέκραξεν ἡ παιδαγωγός, παρατηροῦσα τὴν νεανίδα, εἰσθε τρελλή.

— Παντάπασιν, ἀγαπητῆ μου κυρία Ἀγγελικὴ, ὑπέλαθεν ἡ Ἀντωνίνα, ἦτις ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἐνόησεν ὅτι δέν ἦτο πλέον παιδίον καὶ δέν ἠθελε νὰ καταισχύνη τὰ αἰσθηματά τῆς, ἀποκρύπτουσα αὐτά. Τί σας ἐπεφόρτισε νὰ μοι εἴπητε ; ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Νισσέτταν.

— Μοῦ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ γράμμα διὰ σᾶς, δεσποινίς.

Καὶ ταῦτοχρόνως ἡ Νισσέττα, βλέπουσα ὅτι δέν ὑπῆρχε πλέον ἀνάγκη μυστικότητος, ἐνεχείριζε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἐδμόνδου εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ἱατροῦ.

— Θὰ μοι ἐξηγήσητε τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, κλείουσα τὸ βιβλίον τῆς.

— Σημαίνουν, ἀπεκρίθη αὐτῇ ἡ Ἀντωνίνα, ἀνοίξασα ἥδη τὴν ἐπιστολὴν, ὅτι ὁ κύριος Δεπερέ μὲ ἀγαπᾷ, ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ ὅτι μέλλω νὰ τον συζευθῶ.

— Καὶ ὁ κύριος πατήρ σας ἐπέτρεψε τὴν ἀνταπόκρισιν ταύτην ;

— Ὁ πατήρ μου οὐδὲν ἀκόμη γνωρίζει περὶ τούτου.

— Τότε εἶναι καθήκόν μου νὰ τον εἰδοποιήσω.

— Εἶναι ἀνωφελές, διότι ἐντὸς ὀλίγου θὰ τον εἰδοποιήσω ἐγὼ ἡ ἰδία.

Συγχρόνως ἡ Ἀντωνίνα ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν, ἣν τέως εἶχε λάβῃ, ἡ δὲ Νισσέττα, ἦτις τὴν παρετήρει, ἔβλεπε τὰς χεῖρας αὐτῆς τρεμούσας καὶ τὰς παρειὰς τῆς χρωματιζομένας.

Ἡ δεσποινίς Δεβῶ ἠσθάνετο τὴν καρδίαν αὐτῆς παλλομένην βιαίως.

Διεκόπτετο μόνον, ἵνα λέγῃ : « Πόσον με ἀγαπᾷ ; »

— Εἰς τί χρησιμεύω ἐδῶ ; διελογίζετο ἡ κυρία Ἀγγελικὴ. Δέν μοι λέγουν τίποτε καὶ δέν βλέπω τίποτε.

— Ἄς ἔχη τὴν καλωσύνην ἡ κυρία Δεπερέ νὰ ἔλθῃ αὐρίον, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα εἰς τὴν Νισσέτταν. Θὰ τῷ γνωστοποιήσω τὰ διατρέχοντα. Σεῖς εἰσθε ἡ αἰτία ὄλων τούτων, δεσποινίς, προσέθηκε ἡ δεσποινίς Δεβῶ, μὴ ἀμφιβάλλουσα ὅτι ἡ ῥάπτρια ἦτο ἐν γνώσει πάντων τῶν συμβαινόντων.

— Πρέπει ἄρα γε νὰ λυποῦμαι δι' αὐτό, δεσποινίς ; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— Ὅχι, ὑπέλαθεν ἡ Ἀντωνίνα, διότι οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅτι σεῖς μοι ἐκομίσατε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσα πρὸ ὀλίγου. Θὰ εἴπητε εἰς τὸν κύριον Δεπερέ τί τὴν ἔκαμα καὶ θὰ προσθήσητε ὅτι, ἀφίνουσα ὑμᾶς, εἰσῆλθον εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ πατρός μου.

Ταῦτα λέγουσα, ἡ Ἀντωνίνα ἀπέκρυπτε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἐδμόνδου ὑπὸ τὸν στηθόδεσμον τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς καὶ ἐξήρχετο τοῦ θαλάμου τῆς, ὅπως μεταβῆ παρὰ τῷ κυρίῳ Δεβῶ.

— Πατέρα, καλέ μου πατέρα, εἶπε καθημένη ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἱατροῦ, ἔρχομαι νὰ σοι ὁμιλήσω περὶ σπουδαιῶν.

— Μὲ τρομάζεις ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δεβῶ γελῶν. Περὶ σπουδαιῶν εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ἀγαπητόν μοι τέκνον . . . τί τάχα νὰ εἶναι ;

— Πάτερ μου, ὑπέλαθεν ἡ Ἀντωνίνα διὰ φωνῆς σοβαρᾶς, ἀγαπῶ κάποιον.

— Ἀγαπᾷς κάποιον ; . . ἐπανελάθεν ὁ κύριος Δεβῶ, ἐκπλαγείς πως ἐκ τοῦ προομιῶ τοῦτου.

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

EUGÈNE D'AURIAC

H ΜΟΝΑΧΗ

Αἰτήγημα

[Συνέχεια]

Πλουσίως ἐνδεδυμένη, ἡ κόμησσα Δαρμούθ, μονονοῦκ ἀπαστράπτουσα ἐκ χαρᾶς, διέτρεξε τὴν πόλιν, ἢς ἐπεσεκέφατο τοὺς πλουσίους ναοὺς, ἐστολισμένους ὡσεὶ διὰ μεγάλην ἐορτήν. Ἄλλ' ἀφ' οὐ εἶδε πάσας τὰς πομπὰς τοῦ κόσμου, ἐπανῆλθεν ἀνευ θλίψεως εἰς τὸ παρεκκλήσιον καὶ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου, ὅπερ εἶχε παρεσκευασθῆ χάριν αὐτῆς εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ αἵτου. Ἡ ἀνάδοχός τῆς ἔμεινεν ἀριστερᾷ αὐτῆς.

Ἡ νεαρὰ κόμησσα ἠδυνήθη μετ' ὀλίγον νὰ παρατηρήσῃ ἐν τῷ χορῷ τῶν μοναχῶν : δύο σταυρούς, ὧν ὁ μὲν ἦτο κεκαλυμμένος διὰ πέπλου, κηρία ἠτοιμασμένα διὰ τὸ κοινόβιον, κάνιστρον περιέχον ἐνδυμασίαν μοναχῆς καὶ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἀργυροῦν δίσκον καὶ ψαλίδα ἵνα κόψωσι τὴν ὠρχίαν κόμην τῆς.

Ὅταν ἐπανῆλθεν, ὁ ναὸς ἦτο πλήρης ἐκκλησιαστικῶν, μοναχῶν διαφόρων ταγμάτων καὶ ὀλίγων πιστῶν. Ἡ εἴσοδος εἰς τὸ αἶθρον μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἐπετρέπετο εἰς τοὺς τελευταίους τούτους, ὅπως γείωνται εὐκολώτερον αἱ λειτουργίαι, ἃς ἐτέλει ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ.

Πρὸ τῆς δοκίμου ἐτοποθετήσαν κηροπήγιον μετὰ κηρίου μέλλοντος νὰ καίῃ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας μέχρι τοῦ χειροβεικοῦ. Τότε μόνον ἠγέρθη αὐτὴ καὶ κατέθηκε τὴν προσφοράν τῆς εἰς χεῖρας τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Ὅταν ἡ λειτουργία ἐπερατώθη, ἡ Αἰκατερίνη προὐχώρησε βραδέως πρὸς τὴν κιγκλίδα, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀναδόχου αὐτῆς, ἐν ᾗ ἡ ἠγουμένη ἔβαινε ὠσάτως, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν μοναχῶν.

Ἡ κόμησσα ἐγονυπέτησεν. Ἡ ἠγουμένη ἔμεινε ὀρθία καὶ τῆ εἶπε :

— Τί ζητεῖς, κόρη μου ;

— Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰκατερίνη στερερᾷ φωνῇ. Τὴν εἴσοδον ἐν τῷ μοναστηρίῳ ὑμῶν, καὶ τὴν χάριν ἵνα ἐνδυσθῶ τὸ ἐνδυμα τῆς θρησκείας, ὑπὸ τὸν κανονισμόν τοῦ τάγματος εἰς τὸ ὅποσον ἀνήκετε.

— Κατέχεις τὴν στερερὰν θέλησιν νὰ φέρῃς διαρκῶς τὸν ζυγὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ; ὑπέλαθεν ἡ ἠγουμένη.

— Μάλιστα, μητέρα μου.

— Δύνασαι νὰ καταφρονήσης, χάριν αὐτοῦ, τὸν κόσμον, τὰς ἡδονὰς του καὶ τὴν ματαιότητα αὐτοῦ ;

— Μάλιστα, μητέρα μου, ἐπανελάθεν αὐτὴ.

— Κατέχεις τὴν δύναμιν νὰ ὑποταχθῆς εἰς ἀπάσας τὰς σκληραγωγίας τοῦ μοναστικοῦ βίου ;

— Μάλιστα, μητέρα μου, βασιζομένη

ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ὑποβασταζομένη ὑπὸ τῶν δεήσεών σου καὶ τῶν τοῦ ἱεροῦ κοινοβίου σου, ἐλπίζω ὅτι τὰ πάντα θέλω δυνηθῆ.

— Εἶθε νὰ σὲ συγχωρήσῃ ὁ Κύριος Ἡμῶν, κόρη μου, ὅπως τύχῃς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Κατόπιεν ἱεροπραξιῶν τινῶν, τὰς ὁποίας διὰ τὸ μακρὸν αὐτῶν παραλείπομεν, ἡ δόκιμος ἠδυνήθη τέλος νὰ διέλθῃ τὴν κοινοβιακὴν πύλην. Οὐδένα συγγενῆ εἶχεν ἵνα ἀσπασθῆ, κατὰ τὸ ἔθος, προτοῦ εἰσελθῆ εἰς τὸ μοναστήριον, δι' ὃ οὐδ' ἐστρεψε κἄν τὴν κεφαλὴν.

Μετ' ὀλίγον ἐγονυπέτησεν ἔμπροσθεν τῆς ἡγουμένης, περικεκυκλωμένης ὑπὸ τῶν μοναχῶν, αἵτινες τῇ ἀφῆρσαν τὴν κοσμητικὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν ἐνέδυσαν χιτῶνα, ἐσθῆτα μέλαιναν, ἐπώμιον καὶ τῇ ἔδωκαν καὶ κομβολόγιον. Ἡ ξανθὴ, μακρὰ καὶ πυκνὴ κόμη τῆς, ἔμμενεν ἔτι λελυμένη ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, ἀλλ' ἡ ἡγουμένη τῇ ἀπέκοψε ταύτην καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς τινὰ μοναχὴν, ὅπως τὴν καύσῃ. Εἶτα τῇ ἔθηκε τὸ περιτραχήλιον, τὴν κελύπτραν καὶ ἀνωθεν τῆς καλύπτρας, στέφανον ἐξ ἀνθέων καὶ ἀκανθῶν, ὃν μετὰ τριήμερον ὤφειλε νὰ ἐξαγάγῃ.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει λοιπὸν ἀπήγγειλε τὰς ἐφέσεις αὐτῆς διὰ φωνῆς ὑψηλῆς, σοβαρᾶς καὶ διακριτικῆς. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἐν τῷ κόσμῳ καλουμένη κόμησσα Δαρμουθὴ ἀντήλλαξε τὸ ὄνομά τῆς ἀντὶ τοῦ τῆς ἀδελφῆς Μαρίας-Θήρεϊας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ, ἀτυχῆς συμβεβηκὸς ἐτάραξε τὴν τελετήν. Ἀνὴρ τις, ξένος, γνωστὸς ἀπὸ τινος ἐν τῇ πόλει διὰ τοῦ ὀνόματος ὁ Ἄγγλος, ἔρρηξε φοβερὰν κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησεν.

Οἱ μοναχοὶ Ἰακωβίνοι, ὧν ἡ μονὴ ἦτο πλησίον, ἔσπευσαν νὰ φέρωσιν ἐν αὐτῇ τὸν δυστυχῆ τοῦτον, οὐτινος ἡ κατάστασις ἀπῆται πολλὰς περιποιήσεις καὶ ἔκτοτε οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἤκουσαν, οὐδὲ περὶ παιδίον τινός, ὅπερ συνώδευε τοῦτον καὶ ὅπερ τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν μονὴν τῶν ἀγαθῶν μοναχῶν.

Γ'

Πολλὰ ἔτη πρῆλθον ἀνευ οὐδενὸς συμβεβηκότος, ὅταν ἡμέραν τινὰ μοναχὴ τις κατῆλθε τὰς μακρὰς καὶ σκολιὰς βαθμίδας ἀγούσας εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς μονῆς.

Ἀφίχθεῖσα πρὸ τῶν τάφων τῶν ἡγουμένων, αἵτινες μόναι ἐθάπτοντο ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, κατηθύθη πρὸς τὸν τελευταῖον καὶ ἐγονυπέτησε. Μετὰ βραχεῖαν δέησιν, εἶπε μεγαλοφώνως :

— Θεέ μου, συγχώρησόν με, ἂν ἡμάρτησα. Καὶ σὺ, ἄγία μήτηρ, εὐεργέτις μου, σὺ ἦν τοσοῦτον ἡγάπησα, καὶ τόσον ἐλυπήθη, συγχώρησόν με, ὅτι ἦλθον νὰ ταράξω τὴν εὐτυχίαν σου. Ἀλλ' ὑπάρχει μυστικόν τι τὸ ὁποῖον μὲ βαρύνει. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἡ γῆ μέλλει νὰ μὲ δεχθῆ ψυχρὰν καὶ πελιδνὴν, — καὶ τὸ μυστικόν τοῦτο, ὅπερ δὲν ἐτόλμησα νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ ὅταν ἔζη, ἔρχομαι νὰ σοὶ τὸ ἀ-

ποκαλύψω ἐπὶ τοῦ τάφου σου... Πάρα πολὺ ἔκρυψα τοὺς πόνους μου ἐντὸς τῆς ψυχῆς μου. Συγχώρησόν με, θ' ἀπαλλαγῶ μεγίστου βάρους καὶ θὰ ἐμφανισθῶ ἐλαφροτέρα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κρότον, καὶ ἐρρίγησεν. Ἦκουσεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλὰ θαρρυνθεῖσα μετ' οὐ πολὺ ἐξηκολούθησε :

— Θυγάτηρ τοῦ δουκὸς Σρέσβουρη, διηρχομένη τὰς ἡμέρας μου φαίδρα καὶ εὐδαίμων. Ὁ ἀὴρ τὸν ὁποῖον ἀνέπνεον, ὁ οὐρανὸς ὃν ἔβλεπον, ἦτο ἡ ζωὴ μου... Ὁ κόμης Δαρμουθὴ μ' ἐζήτησεν εἰς γάμον καὶ μ' ἐνυμφεύθη. Τοῦτο οὐδόλως μετέβαλε τὸν εὐδαίμονα βίον μου, διότι τὸν ἠγάπων. Οὐδεμίαν φροντίδα εἶχον, ἔλεγον δὲ ὅτι ἤμην ὠραία καὶ χαρίεσσα, καὶ ἡ ξανθὴ κόμη μου ἐπιπτεν εἰς πλοκάμους ἐπὶ τῶν ὤμων μου. — Εἶναι ἐπιπόλαιος ἀνάμνησις, βεβαίως, ἀλλ' ἐν τούτοις φαίδρυνει τὴν ψυχὴν μου, καὶ θὰ μοὶ δώσῃ δυνάμεις ἵνα ἀφηγηθῶ τὰ ἀνήκουστα βήματα, ἅτινα ἀπὸ τριακονταετίας ὑποφέρω.

Ἡ ἔταιρεία τις συνεστήθη ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Φιλόπτωχος Ἐταιρεία. Θὰ ἀνεκούφιζε τοὺς πένητας καὶ ἐποίει ἐκκλησίαν πρὸς πάντας. Μετέβην ἵνα δώσω τὴν προσφορὰν μου καὶ παρέδωκα τὰ χρήματα, ἅτινα κατέθετον εἰς τὸν ταμίαν Γεώργιον Ροβινσῶν, ἐν ᾧ ὁ ἀποθηκάριος Ἰωάννης Θώμψων ἐλάμβανε παρ' ἐμοῦ ὅσα πράγματα ἠδυνάμην νὰ διαθέσω ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἔλαβον ἄτιμόν τινα ἐπιστολὴν παρ' ἀγνωστοῦ, αἰτοῦντός μοι συνέντευξιν. Ἀπηξίωσα ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ τὴν μετεπιστοῦσαν ἔλαβον δευτέραν ἐπιστολὴν ἀγέρωχον καὶ ἀπειλητικὴν : «Θὰ γείνητε ἰδική μου, ἔλεγεν, ἄλλως ὁ σύζυγός σου θ' ἀποθάνῃ.» Φοβηθεῖσα μὴ τρομάξω τὸν κόμητα Δαρμουθὴ ἐκ τῶν φόβων μου, οὐδὲν τῷ εἶπον.

«Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐπύρεσσον, ὠνειρευόμην καὶ ἐλάλουν περὶ δολοφονίας. Τὴν ἐπομένην ἡσυχάσασα ὀλίγον ἠθέλησα νὰ ἐξέλθω ἀλλὰ μόλις ἔφθασα εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας καὶ ἠσθάνθην ἐμαυτὴν δραττομένην, φιμουμένην καὶ ριπτομένην ἐν τὸς ἀμάξις... Ἐλιποθύμησα καὶ μόλις συνῆλθον ἐν τινι ξενοδοχείῳ λεύγας τινὰς μακρὰν τοῦ Λονδίνου... Μετ' οὐ πολὺ ἐμελλον νὰ καταστῶ μήτηρ... Ἐ! λοιπόν! ὁ ἀνανδρὸς ὅστις μὲ ἤρπασεν, ὁ ἄτιμος Ἰωάννης Θώμψων μὲ διέφθειρεν, ἐν ᾧ ἤμην λιπόθυμος καὶ ἀνίσχυρος... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, παρὰ τὴν περιφρόνησιν, ἦν τῷ ἐδείκνυον, παρὰ τὰς μομφὰς δι' ὧν ἐπλήρουν τὸν ἄθλιον αὐτὸν ὁσάκις τὸν ἔβλεπον, μ' ἐκράτησε πλησίον τοῦ ἐπὶ δύω ὀλοκλήρους μῆνας.

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔτεκον υἱὸν τὸν ὁποῖον ὠνόμασα Ἐρρίκον...»

Ἡ γέρθη ταχεῖα ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐπαναλαμβανόμενον τὸ ὄνομα Ἐρρίκος.

— Ἡ ἡχώ θὰ ἦναι, διελογίσθη μετὰ τινὰς στιγμὰς καὶ γονυπέτησασα αὐθις ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν τῆς.

— Ὁ ἄθλιος ὅστις μὲ ἠτίμασε μοὶ ἀφῆρεσε τὸ τέκνον μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλον νὰ τὸ ἀσπασθῶ. Τὸ ἀπέσπασε τῶν ἀγκάλων μου... γαί, τὸ ἀπέσπασε, διότι εἶδον ρέον τὸ αἶμα ἀπὸ τῶν μικρῶν χειρῶν τοῦ ἐκ τῶν ἀγώνων, τῶν ὁποίων τὸ τέρας κατέβαλεν ἵνα μοὶ τὸ ἀφαιρέσῃ. Τότε ἀνεχώρησε καὶ πρὸς παρηγορίαν μοὶ εἶπε ταῦτα :

« — Θὰ τὸν ἐπανίδῃς τότε μόνον ὅτε δὲν θὰ δύνασαι πλέον νὰ τὸν ἀσπασθῆς... »

» ὦ! Θεέ μου! πόσον ὑπέφερα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης! Τόσα δάκρυα ἔχυσα ὥστε ἐνόμιζον ὅτι ἐστείρευσα πλέον!... Εἶχον ἤδη ἀπομακρυνθῆ καὶ ἐγὼ ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν νὰ κραυγάζω ἐπὶ τῆς κλίνης ἐφ' ἣς εὐρισκόμην : « Ἐρρίκε! Ἐρρίκε! »

Βήματα ἅτινα ἤκουσε τὴν ἠνάγκασαν νὰ στραφῆ ἀποτόμως. Εὐρέθη ἀντιμέτωπος νεαροῦ Δομινικανοῦ.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

B*.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας », μυθιστορία Pouson - De - Terrail δρ. 1,50 (1,70)

« Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων », μυθιστορία Ἐαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν δρ. 1,50 (1,70)

« Ἰατροῦ Ἀπομνημονεῦματα — Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλίσσης — Ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ — Ἡ Κόμησσα Σαρνὺ — Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρμητοῦ Ὀΐκου », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (ἅπαντα συνέχεια)..... δρ. 25 [30]

« Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 14) Δρ. 6 [6,60]

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν », μυθιστορία Ἐαβιὲ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) ... δρ. 3 (3,30)

« Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος », μυθιστορία Ἀλεβὺ..... δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Ἀδελφούλα », μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

« Τυχὰς Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... δρ. 1 (1,10)

« Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccone..... δρ. 4 (4,20)

« Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια », ἦτοι « Ἀπομνημονεῦματα Ἀλλήκῃ δὲ - Μερβίλλ », μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) ὄραχμας..... 3,50 (3,70)

« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 1 (1,20)

« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις I. Κρασσαῦσα (τόμοι 2) δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ..... » 50 (60)

» Βηλαρᾶ..... » 50 (60)

« Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

« Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pouson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

« Αἱ Φύλαξις τοῦ Θεαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλδαρτοῦ », μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) ... Δρ. 3 (3,30)

« Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης », μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Ὁ Ἰδὸς τοῦ Μοντεργρίστου », μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

« Ὁ Διαβολὸς - Σίμων, μυθιστορία Pouson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)